

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬਾ-ਅਦਾਲਤ ਡੀ. ਫਲਸੈ, ਜੇ.

ਫਰਮ ਬੁਲਾਕੀ ਦਾਸ-ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,— ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਰਾਮ ਸਰੂਪ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1958 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ- 304-ਡੀ.

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXVIII)- ਐੱਸ. 13 (2) "ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਫਿਰ ਬਕਾਇਆ"—ਦਾ ਮਤਲਬ—ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (LIX of 1958)—Ss. 14, 15 ਅਤੇ 57— ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਧਾਰਾ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ 'ਤੇ। ਐਕਟ 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੇਕਰ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਵੇਲੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੱਢਣ ਲਈ 1952 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਕਾਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਕਿਰਾਇਆ ਜੇ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਿਰਾਇਆ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1958 ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1952 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(2) ਵਿੱਚ "ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਜਿਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਸੋਧ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੀ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੋਧ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।

1952 ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 115 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਵੇਜਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 17 ਮਈ, 1958 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ, ਉਪ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ

31 ਅਕਤੂਬਰ, 1957, ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ।

ਵੀ.ਪੀ. ਜੋਸ਼ੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਕੇ.ਕੇ. ਰਾਏਜ਼ਾਦਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਸ਼ੈ, ਜੇ.—ਇਹ ਟੀ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ।

ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1947 ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗੋਦਾਮ 1000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਜੁਲਾਈ, 1948 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੁਪਏ 4,360 ਕਿਰਾਇਆ ਬਕਾਇਆ ਸੀ।

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਬਕਾਇਆ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਲਈ ਗਿਆ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ 25 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਏ.ਐਨ. ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਪੈਂਡਿੰਗ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਰੁਪਏ 16 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਭਾਵ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।

ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਇਆ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 14 ਮਾਰਚ, 1953 ਤੋਂ 35 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ।

ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(2) ਵਿੱਚ "ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਫਿਰ ਬਕਾਇਆ" ਹੈ। 1952 ਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਾਮਰਾਓ ਰਾਓਜੀ ਪਾਲਕਰ ਬਨਾਮ ਅਮੀਰ ਕਾਸਮ ਭਗਵਾਨ (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਤਾਕਤ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

ਬੰਬੇ ਰੈਂਟਸ, ਹੋਟਲ ਅਤੇ ਲਾਜਿੰਗ ਹਾਊਸ ਰੇਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 12(3) (ਬੀ) (ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ) ਵਿੱਚ "ਟੈਂਟ ਫਿਰ ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਬਕਾਇਆ ਜਾਂ ਬਕਾਇਆ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਸਮੇਤ ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908

ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਰੋਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਰਧਾਰਨ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(5) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਕਿਹੜਾ ਕਿਰਾਇਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸੂਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਸੂਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 13 (2) ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸਦੇ ਕੋਲ. ਇਸ ਲਈ, ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ "ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬੰਬਈ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਉਚਿਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

1952 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1959 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜੇਕਰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਨਾਲ।

ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਅਤੇ 15 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਧਾਰਾ 14(1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਆਧਾਰ (ਏ) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੈਂਡਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ, 1882 ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਰੀਕਾ

ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ

ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 15(1) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

“ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਹਰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਕੰਟਰੋਲਰ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਰੇਗਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ, ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਗਿਣੀ ਗਈ ਰਕਮ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਸਨ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ, ਮਹੀਨੇ ਦਰ ਮਹੀਨੇ, ਹਰੇਕ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪੰਦਰਵੀਂ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ, ਉਸ ਦਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਰਕਮ।”

ਸੈਕਸ਼ਨ 57 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

- (1) ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ, 1952, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- (2) ਅਜਿਹੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲੰਬਿਤ ਹਨ, ਨੂੰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 54 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ:

ਅੱਗੋਂ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਅਧੀਨ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ।”

ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸਪੱਸ਼ਟ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨਸ਼ਿਪ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰਪੀਸ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 1958 ਦਾ

ਐਕਟ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ

ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲੀਜ਼ਡ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਅਸਲ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:-

“ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਹਾਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 1947 ਜਾਂ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ., ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਸੱਤਿਆ ਦੇਵ (1) ਦਾ ਕੇਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 57(2) ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਪਬੰਧ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 57 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਸੀਮਤ ਸਾਬਕਾ ਲਈ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।

ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੜ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ, ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਿਸਦਾ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 1947 ਅਤੇ 1952 ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਕਿਰਾਇਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਚੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ

ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਅਤੇ ਸੇਧ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ, ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਕੁਝ ਅਰਥ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਤਾਜ਼ੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦਾ 2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡਣਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਇਪ ਕੀਤਾ: ਅਰੁਣ ਸ਼ਾਰਦਾ